

V I Lenin

Var är makten och var är kontrarevolutionen?

Denna fråga brukar man svara på mycket enkelt: det finns inte alls någon kontrarevolution, eller vi vet inte var den är. Makten däremot vet vi mycket väl var den finns: den är i händerna på provisoriska regeringen, kontrollerad av centrala exekutivkommittén (CEK) vid allryska kongressen av soldat- och arbetardeputerades sovjet. Så lyder det vanliga svaret.

Liksom flertalet kriser av allehanda slag, vilka spränger allt vedertaget och bryter ned alla illusioner, har gårdagens politiska kris lämnat efter sig ruinerna av de illusioner, vilka uttrycks i de av oss nu anförda vanliga svaren på varje revolutions fundamentala frågor.

Det finns här i världen en f. d. ledamot av andra riksduman, Aleksinskij, som *socialist-revolutionärerna* och *mensjevikerna*, de styrande partierna i arbetar-, soldat- och bonde-deputerades sovjet, har vägrat släppa in i soldat- och arbetardeputerades sovjets exekutivkommitté, *innan han har rehabiliterat sig*, dvs. innan han har återupprättat sin heder.

Vad gäller saken? Varför har exekutivkommittén offentligt och formellt vägrat Aleksinskij förtroende, krävt av honom att han rentvår sin heder, dvs. ansett honom ärelös?

Därför att Aleksinskij har gjort sig så ökad genom förtal, att journalister från de mest skilda partier i Paris har förklarat honom som bakdantare. Aleksinskij har inte brytt sig om att försvara sin heder inför exekutivkommittén utan föredragit att gömma sig i Plechanovs tidning Jedinstvo, där han först framträtt under sina initialer och sedan – när han repat mod – även öppet.

Den 4 juli, igår på dagen, fick flera bolsjeviker från bekanta en varning om att Aleksinskij till journalistkommittén i Petrograd hade meddelat någon ny ärerörig skändlighet. Flertalet av de underrättade ägnade absolut ingen uppmärksamhet åt denna varning, då de förhåller sig med äcklat förakt till Aleksinskij och hans ”arbete”. Men en bolsjevik, Dzjugasjvili (Stalin), ledamot av centrala exekutivkommittén, vilken som georgisk socialdemokrat länge känt kamrat Tjcheidze, talade med honom på ett CEK-sammanträde om denna nya gemena förtalskampanj av Aleksinskij.

Det var sent på natten, men Tjcheidze förklarade att CEK inte likgiltigt kommer att åse hur personer, som fruktar domslut och undersökning från CEK:s sida, sprider förtal. I sitt eget namn, som CEK:s ordförande, och i Tseretelis namn, som ledamot av den provisoriska regeringen, vände sig Tjcheidze genast *per telefon* till alla redaktioner och rekommenderade dem att *avhålla sig från att trycka Aleksinskijs förtal*. Tjcheidze sade till Stalin, att de flesta tidningarna hade uttryckt beredvillighet att tillmötesgå hans begäran, att endast Jedinstvo och Retj hade dröjt med svaret. (Jedinstvo har vi inte sett, och Retj har inte återgett förtalet.) Därigenom har förtalet kommit in bara i den lilla, gula, för flertalet intelligenta människor komplett okända tidningen Zjivoje Slovo nr 51 (404), för vilken A. M. Umanskij tecknar sig som chefredaktör och utgivare.

Nu kommer bakdantarna att få svara inför domstol. För den delen är fallet enkelt och klart.

Det absurda i förtalet är iögonfallande: en viss fänrik i 16:e sibiriska infanteriregementet, Jermolenko, ”överfördes” (?) ”den 25 april till vårt etappområde vid 6:e arméns front för att agitera för en snar separatfred med Tyskland”. Tydligt är det en ur fångenskap förrymd figur, om vilken det av Zjivoje Slovo tryckta ”dokumentet” tillfogar: ”Detta uppdrag accepterade Jermolenko på kamraternas yrkande”!!

Redan härav kan man bedöma vilken tilltro denna figur förtjänar, som är så ärelös att han kunde gå med på ett sådant ”uppdrag”...! Vittnet är en ärelös person. Det är faktum.

Och vad har då detta vittne uttalat?

Han har utsagt följande: ”De tyska generalstabsofficerarna Schiditzki och Lübers meddelade honom, att sådant slags agitation i Ryssland bedrivs av A. Skoropis-Ioltuchovskij, agent för den tyska generalstaben och ordförande i den ukrainska sektionen av Förbundet för Ukrainas befrielse, och av Lenin. Lenin har i uppdrag att av alla krafter försöka undergräva det ryska folkets förtroende för den provisoriska regeringen.”

För att förmå Jermolenko till denna ärelösa handling ljög alltså de tyska officerarna skamlöst för honom om Lenin, vilken som alla vet och som officiellt deklarerats av bolsjevikernas *hela parti* alltid har *förkastat* en separatfred med Tyskland på det mest eftertryckliga, konsekventa och förbehållslösa sätt!! De tyska officerarnas lögn är så uppenbar, grov och befängd, att ingen kunnig människa för ett ögonblick betvivlar att det är lögn. Och en politiskt kunnig person betvivlar ännu mindre att sammankopplingen av Lenin med en viss Ioltuchovskij (?) och Förbundet för Ukrainas befrielse är en särskilt påfallande orimlighet, ty från detta suspekta, socialpatriotiska ”förbund” har både Lenin och alla andra internationalister *offentligt avgränsat sig* många gånger just under kriget!

Den av tyskarna mutade Jermolenkos eller de tyska officerarnas grova lögn skulle inte förtjäna ett uns uppmärksamhet, ifall ”dokumentet” inte dessutom hade innehållit något slags ”nyligen inkomna meddelanden” – till vem, hur, från vem, när sägs inte – enligt vilka ”pengar till agitationen” ”erhålls” (av vem? ”dokumentet” *vågar inte säga* rent ut, att Lenin anklagas eller misstänks!! dokumentet tigger om *av vem de ”erhålls”!*) ”via” ”betrodna personer”: ”bolsjevikerna” Fürstenberg (Hanecki) och Kozlovskij. Det sägs att det finns uppgifter om överföring av pengarna via banker och att ”militärcensuren fastställt ett oavbrutet (!) utbyte av telegram av politisk och finansiell karaktär mellan tyska agenter och bolsjevikledare”! !

Återigen är lögnen så grov, att orimligheten ligger i öppen dag. Fanns här ens ett ord av sanning, hur kunde det då komma sig 1) att Hanecki *helt nyligen* fritt släpptes in i Ryssland och fritt släpptes ut? 2) att *varken* Hanecki *eller* Kozlovskij blev arresterade *innan* upplysningar om deras förbrytelser kom in i tidningarna? Skulle verkligen generalstaben, ifall den faktiskt i sin hand hade åtminstone någorlunda förtroendeingivande information om penningöverföring, om telegram o. d., tillåta att rykten härom utbasunerades genom Aleksinskij & Co. och den gula pressen utan att arrestera Hanecki och Kozlovskij? Står det inte klart att vi har att göra med ett klåpararbete av tidningsbakdantare i sämsta klass och inget annat?

Vi tillägger att varken Hanecki eller Kozlovskij är bolsjeviker utan medlemmar av det polska socialdemokratiska partiet, att Hanecki är ledamot av dess CK, att vi känner honom sedan Londonkongressen (1903), vilken de polska delegaterna lämnade osv. *Några som helst* pengar har bolsjevikerna *inte* fått, vare sig från Hanecki eller från Kozlovskij. Allt detta är den fullständiga, den grövsta lögn.

Vari ligger dess politiska betydelse? För det första i att bolsjevikernas politiska motståndare inte kan klara sig utan lögn och förtal. Så låga och gemena är dessa motståndare.

För det andra i att vi får svar på den fråga som ställs i artikelns rubrik.

En rapport om ”dokumenten” överlämnades till Kerenskij redan den 16 maj. Kerenskij är ledamot av såväl den provisoriska regeringen som sovjeten, dvs. båda ”makterna”. Den 16 maj – den 5 juli är en massa tid. Makten, om den var en makt, kunde och borde *själv* ha undersökt ”dokumenten”, förhört vittnen och arresterat misstänkta. Makten, *båda* ”makterna”,

både den provisoriska regeringen och centrala exekutivkommittén, kunde och borde ha gjort detta.

Båda makterna är överksamma. Men generalstaben visar sig ha något slags förbindelser med Aleksinskij, som för sin förtalsverksamhet inte släpps in i sovjetens exekutivkommitté! Just vid tiden för kadeternas utträde tillåter generalstaben – av en tillfällighet, får man väl anta – att dess officiella dokument överlämnas till Aleksinskij för publicering!

Makten är överksam. Varken Kerenskij, den provisoriska regeringen eller sovjetens exekutivkommitté har ens en tanke på att arrestera Lenin, Hanecki, eller Kozlovskij, ifall de är misstänkta. Igår natt, den 4 juli, bad både Tjcheidze och Tsereteli tidningarna att inte trycka det uppenbara förtälet. Men samtidigt, något senare sent på natten, skickar Polovtsev officersaspiranter och kosacker för att skövla Pravdas redaktion, stoppa dess utgivning, arrestera utgivarna, beslagta böcker (för föregiven kontroll av om det inte i dem finns anteckningar om misstänkta pengar). Samtidigt trycks i den gula, undermåliga, smutsiga blaskan *Zjivoje Slovo* gement förtal för att tända lidelserna, smutskasta bolsjevikerna, skapa en pogromstämning och på ett snyggt sätt rättfärdiga tilltaget av Polovtsev, officersaspiranterna och kosackerna, som skövlade Pravdaredaktionen.

Den som inte själv blundar *för att slippa se sanningen* kan inte förvilla sig. När det är nödvändigt att handla, förblir *båda* makterna överksamma – centrala exekutivkommittén för att den "litar på" kadeterna och är rädd att reta upp dem, medan kadeterna är överksamma som makt, eftersom de föredrar att agera *bakom kulisserna*.

Kontrarevolution bakom kulisserna – här har vi den tydligt och klart: det är kadeterna, vissa kretsar inom generalstaben ("arméns befälstoppar" som det sägs i vårt partis resolution) och den suspekta, halvt svarthundradebetonade pressen. Där har vi dem som inte är överksamma, där har vi dem som "arbetar" tillsammans i bästa sämja; där har vi den miljö ur vilken pogromatmosfären, pogromförsöken, skotten mot demonstranterna osv. osv. hämtar sin näring.

Den som inte avsiktligt blundar för att slippa se sanningen, den kan inte längre förvilla sig.

Det finns ingen makt och det blir ingen makt innan dess övergång i sovjeternas händer lägger grunden för skapandet av makt. Kontrarevolutionen drar nytta av maktavsaknaden genom att förena kadeterna med vissa av armens befälstoppar och med svarthundradepressen. Sådan är den sorgliga verkligheten, men det är verkligheten.

Arbetare och soldater! Av er krävs behärskning, ståndaktighet och vaksamhet!

Skrivet den 5 (18) juli 1917.

Publicerat den 19 (6) juli 1917 i *Listok Pravdy*

V. I. Lenin, *Samlade verk*, 5:e ry. uppl., b. 32, sid. 410-417